

საჩუქრის ახალი ფორმა!

ზუსტო ბაუპეიტოთ განსაკუთრებული საჩუქარი ახლოვალ კლასიანს? ბიჭირთ არჩევანის ბაუპეიტოთ? ზიჯირთ და კრძათ მარჯინა-სალონი სან-საბი სან-საბი ბარათი და საჩუქრის არჩევანის ფორმა ბარათი, მოხალე მფლობელე მარჯინა.

პაპა-ფაქაქაას 32
ბაქ: 911991 877-791991

სად არის საწყალი დედა?

სოფიო თოდაა

არსებობს პაციენტი, რომელსაც რაღაც აწუხებს. არსებობს ექიმი, ამ პაციენტს რომ უნდა უმკურნალოს და, შესაბამისად, წამალი დაუნიშნოს. და ბოლოს, არსებობს აფთიაქი, სადაც ავადმყოფმა მისთვის სასურველი მედიკამენტი უნდა შეიძინოს. ეს, ერთი შეხედვით მარტივი სქემა სინამდვილეში არც ისე მარტივია. რაც ყველაზე საგალალოა, იგი სირთულეებს მხოლოდ პაციენტებს უქმნის. ამიტომაც, რომ კარგი რეკლამის მიუხედავად, ზოგჯერ დედამ წამდვილად არ იცის: სად წავიდე, რა იყიდოს და როგორ ექიმს ენდოს.

პრობლემა ნომერი ერთი: ფალსიფიცირებული, არარეგისტრირებული და კონტრაბანდის გზით შემოტანილი მედიკამენტები. ფალსიფიცირებული "წამლები" უმთავრესად ადგილზევე მზადდება და ძირითადად ბაზრობებზე იყიდება. ისინი, რასაკვირველია, პაციენტს შევას ვერ მოგვრის და ძალიან გააგვიმართლებს, თუ მხოლოდ ცარცის ფხენილს ან პლასტილის შემოგვაჩვენებ. ამ პრობლემის გადაჭრა არც ისე ძნელია, რადგან მოსახლეობის დიდი ნაწილი, დაბალი ფასების მიუხედავად, ფალსიფიცირებული წამლების ყიდვას ერიდება. გაცილებით რთულადაა საქმე არარეგისტრირებულ სამკურნალო საშუალებებთან დაკავშირებით. მათი მიღება სარისკოა იმდენად, რამდენადაც ვერც შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროს შესაბამისი სამსახურები და ვერც ექიმები ამ შემთხვევაში გარანტიას ვერ იძლევიან. რაც შეეხება რეგისტრირებულ, მაგრამ კონტრაბანდის სახით შემოტანილ მედიკამენტებს, ისინი, ცხადია, კარგია და პაციენტს არ ვნებს, მაგრამ საგრძობლად აზარალებს ქვეყნის ბიუჯეტს. ამ პრობლემასთან შებრძოლება აქამდე ძალიან ძნელი იყო, ან რა იქნება, ამას ახლო მომავალი გვიჩვენებს.

პრობლემა ნომერი ორი: "კეთილსინდისიერი" ექიმები, რომლებიც ესკულაპეს ფიცს იმითაც ამყარებენ, რომ პაციენტებს მედიკამენტების შეძენას ერთ კონკრეტულ აფთიაქში ურჩევენ. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამინისტროში წამლისა და ფარმაცევტული საქმიანობის დეპარტამენტი ტყუილად არ შექმნილა. არც პარლამენტს მიუღია ტყუილად 1997 წელს "საქართველოს კანონი წამლისა და ფარმაცევტული საქმიანობის შესახებ", რომელშიც ბოლო ცვლილება 2003 წლის 8 მაისს მოხდა. მიუხედავად იმისა, რომ სახელმ-

წიფო აფთიაქები საერთოდ აღარ არსებობენ, სახელმწიფო სწორედ ამ კანონის საშუალებით მკაცრად განსაზღვრავს, რა რაოდენობის მედიკამენტები გაიყიდოს ბაზარზე და ვის შეუძლია მათი რეალიზაცია. ბოლო მონაცემებით, რეგისტრირებულია, დაახლოებით, 5 ათასი დასახელების მედიკამენტი და 1300-ზე მეტი სტრუქტურა, რომელსაც წამლების შემოტანისა და გაყიდვის ლიცენზია აქვს. ყველაფრის მიუხედავად, ძნელი დასაჯერებელია, რომ მთელი ამ ხნის განმავლობაში კონტრაბანდის სახით საქართველოში შემოქონდათ ყველაფერი, სამკურნალო საშუალებების გარდა.

სამედიცინო დახმარების, ფარმაცევტული საქმიანობისა და ნარკოტიკების ლეგალურ ბრუნვაზე კონტროლის ინსპექციის უკანასკნელი მონაცემებით, მკითხველს არ გადავცლით. მხოლოდ რამდენიმე ციფრს დავასახელებთ. ასე მაგალითად, ლიცენზირებულ დაწესებულებებში აღრიცხული 102 მედიკამენტიდან სტანდარტს შეესაბამება მხოლოდ 50 პროცენტი. არარეგისტრირებულია - 36,2 პროცენტი, სტანდარტს არ შეესაბამება - 13,7 პროცენტი. ადვილი წარმოსადგენია, რა მდგომარეობა არალიცენზირებულ დაწესებულებებში. ამ სტრუქტურის მონაცემებში, როგორც მოსალოდნელი იყო, კონტრაბანდა აღრიცხული არ არის. ამას ისიც ემატება, რომ შემომწმების მე-

ქანში, მართალია, კანონმდებლობით განსაზღვრულია, მაგრამ კანონი ყველგან არ ვრცელდება. მაგალითად, თბილისში ერთმანეთის გვერდი-გვერდ (განსაკუთრებით ვაგზლის მიმდებარე ტერიტორიაზე) აღმოაჩენთ მსხვილ და წვრილ აფთიაქებს, სადაც ერთსა და იმავე მედიკამენტს ყველგან ერთი ფასი ადევს. მიზეზი გასაგებია: პატარა აფთიაქების მფლობელებს მედიკამენტები, უმთავრესად, სხენებული საბითუმო ბაზებიდან შემოაქვთ და მათთან სიახლოვის გამო ფასებს ვერ ზრდიან. მაგრამ, აქვე ჩნდება ერთი ლოგიკური კითხვა: რა მოგებას ნახულობს ამ შემთხვევაში ეს აფთიაქი? პასუხი მარტივია: ის ან ულიცენზიო მუშაობს, ან თავის დროზე კაპიკებად პრივატიზებულ ფართში არაფერს იხდის და მიწი-მალურ მოგებას სჯერდება. აი, ამიტომაც, რომ ერთად განლაგებული რამდენიმე აფთიაქიდან ერთში შესვლა საგსებით საკმარისია როგორც ფასების, ასევე წამლების შეჩვევის თვალსაზრისით. რაც შეეხება ლიცენზიას, აფთიაქის გახსნა კანონმდებლობით გათვალისწინებული ნორმების თანახმად, არც ისე იოლია და შესაბამისი სანიტარული პირობებისა თუ სხვა მოთხოვნების გარდა, უპირველესად აფთიაქში გამოცდილი ფარმაცევტების ყოფნას გულისხმობს. სხვა შემთხვევაში კერძო პირი აფთიაქს ვერ გახსნის. ამის მიუხედავად, ხშირად ჩვენზე, რიგით მოქალაქე-

ებზე ბევრად უხერხულ მდგომარეობაში აღმოჩენილან ის თეთრხალათიანი გამყიდველები, რომლებსაც ზედმეტ კითხვებზე პასუხის გაცემა არ შეუძლიათ. კითხვები კი, დღევანდელი ფართო ასორტიმენტის შემთხვევაში, როცა სხვადასხვა დასახელების წამლები სინამდვილეში ერთმანეთისაგან მხოლოდ იმით განსხვავდებიან, რომ ერთს ბანანის გემო აქვს, მეორეს კი ანანასის, ძალზე ბევრი ჩნდება.

"კეთილსინდისიერი" ექიმები, რომლებიც შემთხვევით არ მისხენებია. ბოლო დროს ერთი უცნაურობა დასაჩემდათ ქართველ ექიმებს. მიხვალ, ბავშვს მიუყვან, კონსულტაციის ფულსაც გადაიხდი, უამრავ წამლსაც გამოგიჩვენებ და კარში მოგაძახებენ, რომ ეს წამალი მაინცდამაინც "იმ" აფთიაქში უნდა იყიდო და მაინცდამაინც უცხოური. საქართველოში ბევრი მედიკამენტი არ მზადდება, მაგრამ რაც მზადდება, იმას ეჭვის თვალით ვუყურებთ. მეტიც, ასევე უვარგისად მიგვაჩნია ბულგარული, რუსული თუ ინდური წამლები. ეს, რასაკვირველია, მხოლოდ ჩვენი კუდაბიკობის ბრალი არ არის, თუმცა არც უამისობაა, ალბათ. როგორც თავად ფარმაცოლოგები განმარტავენ, სხვადასხვა ქვეყანაში დამზადებული ერთი და იგივე მედიკამენტის ფასი იმაზე დამოკიდებულია, როგორია ეს ქვეყანა - დალხენილი, სადაც ძვირი მუშახელია და, შესაბამისად, მედი-

კამენტებიც ძვირი ღირს, თუ გაჭირვებული, რომელსაც იაფი მუშახელის გამო წამლის დამზადება იაფი უჯდება. ამას ფარმაცოლოგები ადასტურებენ. საუკეთესო ექიმები კი ჯოჯოხეთს იხევენ გერმანულ თუ ფრანგულ მედიკამენტებს ანიჭებენ უპირატესობას. ძალაუფლებრივად ჩნდება ეჭვი: ეს ექიმი პაციენტის ჯანმრთელობაზე მეტად რომელიმე აფთიაქის კეთილდღეობაზე ხომ არ ზრუნავს? თუ ამ უკანასკნელს წამალი კონტრაბანდის სახით შემოტანის კეთილდღეობაზე მეტ მოგებას ნახულობს. მარტივად რომ ვთქვათ - ხელი ხელს ბანს: მე შენ პაციენტს გიგ ზავნი, შენ კი პაციენტს ჩემს აფთიაქში აყიდინებ წამლებს.

ბოლოს, ერთ ფაქტზეც მსურს ყურადღების გამახვილება. სხვა ქვეყნებიდან შემოტანილი მზა მედიკამენტების სიუხვის გამო, თითქმის აღარ ხდება ადგილზე წამლების დამზადება. არადა, გამოცდილი ფარმაცევტები სინანულით აღნიშნავენ, რომ ხშირად დამზადებული და დასამზადებელი წამალს შორის (მაგალითად, ხველების სანინალდეგო მიქსტურები) დაახლოებით ისეთივე სხვაობაა, როგორც ცოცხალ ალუბლას და ალუბლის კომპოტს შორის - ორივე უდავოდ გემორიელია, მაგრამ ცოცხალი ალუბალი მაინც მეტ ვიტამინს შეიცავს.

შემთხვევაში, თუ ახლო-მახლო სხენებული აფთიაქები არ არის. მაგრამ, თბილისში ერთმანეთის გვერდი-გვერდ (განსაკუთრებით ვაგზლის მიმდებარე ტერიტორიაზე) აღმოაჩენთ მსხვილ და წვრილ აფთიაქებს, სადაც ერთსა და იმავე მედიკამენტს ყველგან ერთი ფასი ადევს. მიზეზი გასაგებია: პატარა აფთიაქების მფლობელებს მედიკამენტები, უმთავრესად, სხენებული საბითუმო ბაზებიდან შემოაქვთ და მათთან სიახლოვის გამო ფასებს ვერ ზრდიან. მაგრამ, აქვე ჩნდება ერთი ლოგიკური კითხვა: რა მოგებას ნახულობს ამ შემთხვევაში ეს აფთიაქი? პასუხი მარტივია: ის ან ულიცენზიო მუშაობს, ან თავის დროზე კაპიკებად პრივატიზებულ ფართში არაფერს იხდის და მიწი-მალურ მოგებას სჯერდება. აი, ამიტომაც, რომ ერთად განლაგებული რამდენიმე აფთიაქიდან ერთში შესვლა საგსებით საკმარისია როგორც ფასების, ასევე წამლების შეჩვევის თვალსაზრისით. რაც შეეხება ლიცენზიას, აფთიაქის გახსნა კანონმდებლობით გათვალისწინებული ნორმების თანახმად, არც ისე იოლია და შესაბამისი სანიტარული პირობებისა თუ სხვა მოთხოვნების გარდა, უპირველესად აფთიაქში გამოცდილი ფარმაცევტების ყოფნას გულისხმობს. სხვა შემთხვევაში კერძო პირი აფთიაქს ვერ გახსნის. ამის მიუხედავად, ხშირად ჩვენზე, რიგით მოქალაქე-

თბილისიდან "24 საათი" ინგლისურად.
English newspaper 24 Hours, coming out from February

გამონარით.
on subscription basis

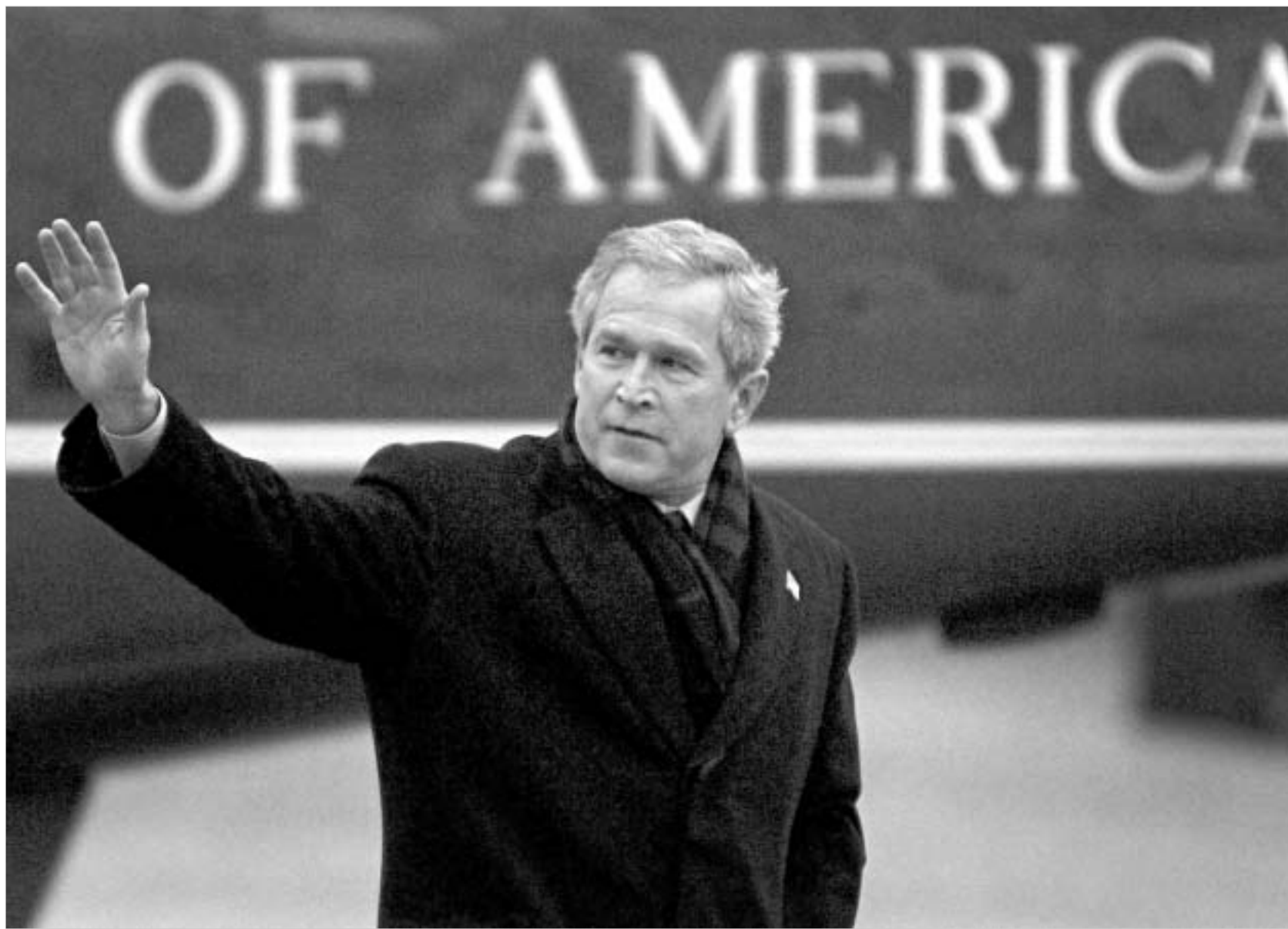
e-mail: public@24hours.ge
Tel: 20 24 24 Fax: 20 24 25

უხილავი პირველი ლედი - ლორა ბუში

დახვეწილი ლორა ბუში.

ჯორჯ ბუში.

ბილორ სტარა

საქართველო

სხვას რას გაუგებ. მით უმეტეს, ამერიკის პირველ ლედს. ჩვენ მხოლოდ აისბერგის მწვერვალს ვხედავთ, მის საზოგადოებრივ ცხოვრებას, ცერემონიულს, რომელიც მისი როლი იმითაა შემოფარგლული, რომ თავის ყოვლისშემძლე მეუღლეს შეყვარებული თავლებით შესცქერის და ანბანურ ტყეშმარტებებს გაიძახის, ისეთს, სიცოცხლე რომ არ მოუწდება კაცს.

ამუშაინდელი ამერიკის პირველი ლედი ლორა ბუში ამ როლს ჩინებულად ასრულებს, იმდენად კარგად, რომ თეთრი სახლის ამ იდეალურ მანეკენში შეიძლება ეჭვი შეგებაროს – ის დიდი მსახიობია. ყოველ შემთხვევაში, პირადად მე ასეთი აზრი შემეჭმნა და ძალიან მიხარია, რომ ის დადასტურდა კიდევ.

სულ მალე ამერიკის წიგნის ბაზარზე ახალი ბლოკბასტერი გამოჩნდება, რომელსაც გამოცემლობა „საიმონ ენდ შუსტერი“ ამზადებს. მისი სათაურია „იდეალური ცოლი – ლორა ბუშის ცხოვრება და არჩევანი“. მისი ავტორი გახლავთ ენ გერპარტი, გაზეთ „ვაშინგტონ პოსტის“ რეპორტიორი, რომელიც 2001 წლიდან თეთრ სახლშია აკრედიტირებული. ამ საინტერესო წიგნის რამდენიმე ფურცლის გადახედვა შეეძლება და მინდა მკითხველს მათი შინაარსი გაეუზიაროს.

წიგნი „დაფარული ლორას“ შესახებ მოგვითხრობს, რომელიც ამერიკის პრეზიდენტის ჰიგაინურად სუფთა ცოლის როლს ასრულებს, რომელიც, კეისრის მეუღლის მსგავსად, ეჭვზე მაღლა, მაგრამ ქმარზე დაბლა დგას. ერთხელ უფროსად „ნიუ რიპაბლიკმა“ ლორას Play-Don პირველი ლედი უწოდა. მაგრამ წიგნში ცოტა სხვაგვარი სახე იხატება, მოცეკვავე მარიონეტისგან განსხვავებული. ავტორი წერს: „არსებობს ეჭვი და ჭორები, რომ მისი პირადი ღირსებები და შეხედულებები გულის გაუხეხავად კონსერვატიულ მემორანდუმს რესპუბლიკელებს, რომლებსაც პრეზიდენტი და მისი რუხი კარდინალი კარლ როუჯი ასე გულმოდგინედ ევლებიან თავს“ (როუჯი ბუშის მთავარი პოლიტიკური მრჩეველია – მ.ს.).

ელემენტარული დავიწყობით, საქვეყნოდ ცნობილია, რომ ლორა ბუში, ისევე, როგორც მისი მეუღლე, არ სვამს და არ ეწევა. მაგრამ, როგორც გაირკვა, მთლად ასეც არ ყოფილა საქმე. სინამდვილეში, პირველი ლედი სიგარეტს ეწევა, „მარგარიტას“ სვამს და საყვარელ მექსიკურ კერძებს ღვინოს აყოლებს სადილის დროსაც და ვახშამზეც.

ზოგჯერ, როცა არაინს უხმენს, უსულგულოდ, OK, dear - „ო კეი, ძვირფასოსაც“ ამბობს ხოლმე, რაც თეთრი სახლისა და ვაშინგტონის უმაღლესი საზოგადოების წრეში დიდად მიღებულ ფრაზად არ ითვლება. ალკოჰოლი და მექსიკური სამზარეულო, სხვა რომ აღარაფერი ვთქვათ, კალორიებია. მაგრამ ამერიკის პირველ ლედის, ამერიკისა, რომლის მოსახლეობის უმრავლესობაც ცხიმში იხრჩობა, ქვეყნისა, რომელიც მსოფლიოში „ცოცხალი წონით“ პირველ ადგილზე გავიდა, არა აქვს უფლება, მსუქანი იყოს და არა მარტო წმინდა წყლის ესთეტიური მოსაზრებებით. მან ერს მაგალითი უნდა აჩვენოს, ცოცხალი მაგალითი. ვინაიდან ლორა მხოლოდ ხალხის დასახად შიშობილობს, ის იძულებულია, მექსიკურ ბილიკზე სირბილით დაიტანჯოს თავი. ცოტა ხნის წინათ კი მან პირადი მწვრთნელი დაიკირავა.

ლორა – ნამდვილი, და არა საჩვენებელი – არ თვლის, რომ მზე მისი პრეზიდენტი ქმრის ნებით ამოღდეს და ჩადის. წიგნის ავტორი წერს, რომ ბუშის „საუკეთესო ნახევარი“ არა მარტო ეწევა და სვამს, რაც არც ისე მნიშვნელოვანია, არამედ თავისი ქმრის, კონსერვატიული რესპუბლიკელის აზრებსაც არ იზიარებს და „ბუშის“ უცნაურ ბუშის უმარაგებდა ამისა, პრეზიდენტს ლორას გაჯავრება უყვარს, ონავარი ბიჭივით. მაგალითად, როცა ლორა კითხულობს, ის ლიზინდება, თითს უკითხვებს და „ბუშის“ უძახის, რასაც ინგლისურად უამრავი მნიშვნელობა აქვს. როცა ლორა ეკითხება: „რა გინდა?“, ის რამე სისულელეს პასუხობს, და ლორა საკითხავს უბრუნდება. ზოგჯერ საქმე უნდა იყოს სიტყვებამდეც მიდის. ერთხელ პრეზიდენტმა თქვა, რომ მეტისმეტად ბევრი შემწვარი ხორცი ჭამა და „მაგრად გაკუება“ მოუნდა. ამას ასეთი დიალოგი მოჰყვა:

- არა, ამას არ იზამ!
- ო, ვიზამ!
- ო, არ იზამ!
- არა, ვიზამ!

ჩვენ ვერ გავიგებთ, „ქნა“ თუ არა პრეზიდენტმა, სამაგიეროდ, ვიგებთ, რომ მას „ასეთი თამაშები მოსწონს“.

ბუშის გასაოცარი სიძუნწის ამბავსაც გავიგებთ. ერთხელ მან სამოხაოდ მიღებული ღია ბარაზში პირველი ლედის სახით ტროლს ცხენი დასახლებულა, მართალია, პოლიტიკურად გახედნილი. ორივეს – პრეზიდენტსაც და პირველ ლედისაც – 57 წელი შეუსრულდა. მოუხედავად ამისა, პრე-

ზიდენტს ლორას გაჯავრება უყვარს, ონავარი ბიჭივით. მაგალითად, როცა ლორა კითხულობს, ის ლიზინდება, თითს უკითხვებს და „ბუშის“ უძახის, რასაც ინგლისურად უამრავი მნიშვნელობა აქვს. როცა ლორა ეკითხება: „რა გინდა?“, ის რამე სისულელეს პასუხობს, და ლორა საკითხავს უბრუნდება. ზოგჯერ საქმე უნდა იყოს სიტყვებამდეც მიდის. ერთხელ პრეზიდენტმა თქვა, რომ მეტისმეტად ბევრი შემწვარი ხორცი ჭამა და „მაგრად გაკუება“ მოუნდა. ამას ასეთი დიალოგი მოჰყვა:

„უთელე“ ბუშს შორის – მ.ს.). ავტორი წერს, რომ ბუშს „ქლოროქსის“ ქალი სჭირდება, რომელიც მას ისევე განმუნდდა, როგორც თავის თაროებს. ეს მძაფრი საჭიროება იყო, რადგან ბუში კონგრესში ადგილის მოსაპოვებლად აპირებდა ბრძოლას, და მან ლორას სასწრაფოდ ხელი სთხოვა. ექვსი კვირის თავზე ისინი დაქორწინდნენ. წინააღმდეგობები შეეყარნენო, ამბობდა ლორა (თავისი ახალი მეუღლის დანებებით მხარედ ის მის „თავშესაქცევ ონავრობას“ თვლიდა).

ბუში, იმხანად ცქვიტ, კულულებიან და შეყვარებულ ბიჭს საცოლის მცირე მოთხოვნები ძალიან მოეწონა. მას არც დიდი ქორწილი უთხოვია, არც ძვირფასი საჩუქრები, არც ლამაზი საქორწილო კაბა. პატარძლის მთელი სამკაული წელზე დაბნული ყვავილი იყო. წიგნის ავტორი წერს, რომ ლორას ზუმების ოჯახში შესვლა „ოდრი ჰეპბერნის სამხეცეშეს მსგავსი“ ტოლფასი იყო (ჟურნალისტური თვალსაზრისით შესანიშნავია – მ.ს.). ავტორის თქმით, პირველი ლედისთვის ქორწილი მსახურებას და ვალის მოხდას ნიშნავს. ლორამ ფეხბურთი ჯორჯი არა მარტო „ქლოროქსით“ დაამუშავა, არამედ ალკოჰოლიზმისგანაც განკურნა.

ერთხელ ლორას დედამთილმა, იმხანად ასევე ამერიკის პირველმა ლედიმ, ქალბატონმა ბარბარამ, ლორას თავისი ქმრის სიტყვების კრიტიკა აუკრძალა. „დაახლოებით ასეთი შეთანხმება ჰქონდათ: თუ ლორას დოსტოევსკის კითხვა ან მალეტზე ნასვლა უნდა, ნება მისია, მაგრამ იმის იმედით არ უნდა ჰქონდეს, რომ ჯორჯი მის ამ ინტერესებს გაიზიარებს. ლორამ მაქსიმალური სიზუსტით უნდა შეასრულოს ცოლ-ქმრული ვალდებულებები და ქმარი უფრთხოდ მდგომარეობაში არ უნდა ჩაავდეს. მან თავისი დედამთილი არ უნდა აკრიტიკოს, საჯაროდ მაინც“.

ლორა ბუში ამ წესებს მკაცრად იცავს. მაგრამ, როცა საქმე მის ქალიშვილებზე, 22 წლის ტყუუმზე, ჯენასა და ბარბარაზე მიდგება ხოლმე, ლორა ჯიუტად ამბობს უარს მათ მიმართ ასეთი შიდა განანსებების გამოყენებაზე. წიგნში ნათქვამია: „ჯენა და ბარბარა ვიდუოდომ „გოგონები გამხეცდნენ“-ს გმირებით იქცევიან. ისინი შონ „პაფ“ კომპლექსს და ესტონ კერძთან დადიან, „ბალახს“ ეწევიან, საზოგადოებაში მთავარები ჩნდებიან. მაგრამ ლორას მათი მოთხოვნა არ სურს. ის ამას ასე ხსნის: „მათ ეს არ უთხოვიათ“ (ანუ, ქვეყნის პრეზიდენტის ქალიშვილები საკუთარი ნებით არ გამხდარან – მ.ს.).“

მოკლედ, სხვას რას გაუგებ. მით უმეტეს, ამერიკის პირველ ლედის.

24 საათი

მობინები

შაბათს, 7-20 თბილისის ნომარში წაიკითხავთ

- პოტეროფობია და ქართული საზოგადოება
- ჯულიან ბარნისის წერილს თანამედროვეობის ყველაზე სკანდალური მწერლის, მიშელ უელბეტის შესახებ
- სანდრო კაკულიას მოთხრობას
- ტომას სტერნს ელიოტის „ფუტურო ადამიანებს“
- რეცენზიებს ჯემალ ქარჩაძის, რეზო ტყეშვილის, ნაირა გელაშვილის, პირველი ქართული ელექტრონული წიგნის შესახებ
- ინტერვიუს ბესიკ ხარანაულთან

